

כחם סוטה

כל סוטה / " אובדי סתיו "

חוברת מס' 42

1.10.82

המיסד: משה בן-חיים

המערכת: שרה, דודו, רונן.

שער: רודני

קבוץ כפר הנשיא.

סדר דברים

- * דודו לדורי, מילות פרידה, פסי רכבת המתמשכים לאין סוף, כרטיסי רכבת, חד כיווני, צפירה, געגועים, התחלה של קשר.
- * רונן, הרהורים, במה הוא מוכשר בכלל? סימני שאלה.
- * דודו, עוד שיר. הוא אומר: "אנקת הרוח לאורך הקנים מסביב מנגנים רקוויאם אחרון"...עד הנה דודו.
- * איתי הצלם, רווק, קבוץ תל יוסף, החוג לקולנוע, מילואים, תל אביב, מילואים, תל אביב, מיל....
- * בלי כוחרת, התרגשות נערית, געגועים הביתה - אבישי.
- * משורר אורח. כח עולה, זוהר הסתיו. עתיד למפעל.
- * שרה מ. חברת מערכת, על חבר מערכת לשעבר סמוק עיניים. ציטוט: "יום חדש שמפריד בניהם לילה עם שינה, או משלוחים, או בדידות או מחשבות" - חיים בקבוץ!
- * אורן ..... באמת?!
- * בארץ אהבתי, איתי סלע, (האח של נדב)
שבת שלום, קריאה נעימה, שלום.

התחלה של קשר

אנחנו מקדישים את הפתיחה כולה לחבר מערכת שהלך מאיתנו. רחב כתפיים ומתולתל, עיניו הכחולות בורקות במשובה, וחיוך תמים שפוך על פניו.

הוא הלך, עזב אותנו, אל פסי הרכבת המתמשכים לאינסוף. בידו האחת נשא נבל אינדיאני חבוט, ובידו האחרת כרטיס רכבת שנשמט מכיסו של וודי גטרי. אל הפסים המתמשכים לאינסוף.

ואנחנו כבשנו והדקנו את צערנו היטב, כי העולם לאורך המסילה, הוא משעשע וגלמוד, מוזר ומשופע בעשבים שוטים, מלא גרוטאות ורב פלאים.

פעם ראיתי את דורי ליד פסי רכב מכסיפים, הוא הרים חתיכות בקבוקים שבורים ופיסות נייר שזרקו הנוסעים, וצרפם אל יולי ההבנה. אתה לא יודע את זה, עוד, אבל אתה בורח מן הוודאי והבטוח, כמו הצפירה של איבן כשהוא שב הביתה מן הדרך. אבל יום אחד, כשתעמד לצד הפסים האילו שנושאים אותך מעמנו ומהרכבת שתהלוף ותצפור בקול קורא געגועים, ינפנף אליך כושי בידו, ויקרא אליך: שוב הביתה נערי, שוב הביתה למקום שממנו באת! ופתאם יעלה גוש בגרונוך. ואתה תקח את הגוש ותעצב ממנו זכרון של בית. ולרגע תחשוב עלינו כאן, כפי שהיינו כשיצאת, ותשמע פתאם באזני רותך את הצפירה של אייבן כשהוא שב הביתה מן הדרך, אז תשתעל ותגיד לפסים: מה אני עושה כאן יבעצם?

וזה יהיה כבר התחלה של קשר.

וכל השאר יסופר בתולדות ישראל.

המערכת (דודו).

השורות האלו מתבטלות אצלי כבר זמן רב. רק עתה כאשר עשן סמין מתחיל ועולה מתוך "סיר הסירים" אני מוציא את זה לפני שישרף. התבשיל לקוח מתוך קורות הארץ שלנו בימים אלו. מדבר על הנפילה התהומית ואיבוד שפיות הדעת. על אובדן הפרופורציות. על דו הפרצופיות. על הכושה המכרסמת בנו בימים של כפרות. חסריט הימיט האחרונים מקפץ לפני מקורטע ולועג לעצמו בצבעים אפורים וקודרים של ימי חנרף הקרב ובא. נדמה שגם היורה לא יוכל לשטוף את חרהורי הגסיסה של מדינה זאת.

ההפגנה שהיתה וההפגנה שתהיה / אובדן הפרופורציות

שלוש מאות אולי ארבע מאות אלף איש היו שם. קולות מחאה, שלטי תוכחה, נאומים מפוצצים, הרהורים - אבל מה זה? מה זה לעומת ההפגנה שבדרך. ההפגנה המאורגנת בידי שלטון המקיאבליזם. שם בכיכר לא יהיו מאות אלפים, אין צורך בכך. אין להם צורך בשלטי הנאצה ואימרות השפר. "ארץ זבת חלב ודבש" דודו, זה טוב אולי בשביל הטיילת של ראש פינה ותחנת אגד המתחדשת או אולי ל"ערב האומנים". אחד מהם לבטח ישב לכתב בעקבות שורות אלו איזה שיר, זה מצלצל טוב. אבל, אבל אימרות החפר אינן מרשימות בכלל את האדם הנאדרטלי. האדם הזה לא למד קרא וכתוב, לכן אין זה מעניינו פלפולי לשון. הוא יודע לעשות ילדים והרבה, מה שיותר רצוי!

אותם אנו נראה בהפגנה. הם יצבעו את מדרכת הביטון בשחור. כמו זרם נהר, ישטפו את המוסכמות. הם יצעקו לבטח: "שרון - כשרון" עד ששמשות בית העירייה יתנפצו ללא קול. מי אנחנו בכלל? שלוש ארבע אחוז מהאוכלוסיה ועוד כמה מתבוללים אובדי אצות. כמה? עשר, עשרים אחוז מהאוכלוסיה, מה זה? למי בכלל מזיז הציוצים האלו. מפצחי הגרעינים והראשים יושבים עכשיו בבית וצופים בטלוויזיה. את הקליפות הם יורקים עלינו בהתמדה. נגד מי אנו נלחמים? נגד מי נוציא את זעקתנו?

.../...

איבוד שפירות הדעת

לפני ימים אחדים נפרד שר הבטחון בתשואפת בפינים סוערות אחרי עצרת הזכרון המסורתית לחללי הצנחנים. מי היה שם? הורים שכולים היו שם! אנשים שעולמם חרב עליהם. יקיריהם נלקחו ואיך דרך חזרה. והנה דוקא האנשים האלו מחזקים ידיו של שר הבטחון, מברכים אותו על דרכו הסרת הפשרות הסרת המעצורים. האנשים שהמלחמה הזאת כמו שאר המלחמות נתנה בהם אותותיה. אנשים אשר עבד עליהם יגונם, צערם טבוע בנשמתם. אל מי בכלל אני מפנה את הכעס הזה. אוכל לכעוס על עצמי. לא הייתי שם, בזאת אשמתי. אוכל רק להתביש, הבושה הזאת מכרסמת בי בתור חייל לשעבר ומושאל בהווה אני יודע שראינו. ראינו וידענו טוב. טוב מה קורה שם. האף היהודי החטטן לא היה מקפח מקרה זה. אני מכיר את החיילים שלנו אשר נדבקו אל משקפת השדה מוצצים בתשוקה כל מידע, רושמים לפנייהם את מהלך העינינים כאילו זה היה משחק. את השתיקה שלהם אוכל להסביר בדרך אחת. והיא הבושה המכרסמת, אחרת איך אוכל להסביר, אתרת לא היינו עם בלילה הזה אין ירח בחוץ פגס הרחוב נופץ לא מכבר בידי פרחחים נודדים. קר בחוץ, יש שלכת של עצים חסרי מצפון, הקדימו את הסתיו הזה. ארץ בשלכת שלכת כלכלית, אחרת בלב רק רוח לוחשת "ארס" מרחפת בחוץ מנסה לפזם מנגינות חדשות על צמרות העצים. העלים במיתון בזמן הזה כך שלא יצא לה - רק "הרס".

שינה טובה

רונן.

עד הנה / דודו   לסברה ושתילה

בבוקר יסיר האור

את הלוחש

מעל כושח המרכבות.

כל הלילה זהרו הנורים

כלהקת מחשבות שמאות

צללו אדם נעו מעדנות

לצלילי תזמורת רפאים

כדפים מתקמטים באדמה המתפוררת.

הילדים נמוגו בדממת אמהות

עד מוות

והאבות התפרקו לאט

במעי הארץ המתהפכים.

את הכל כמו כסתה

עינם האפלה של האלים

ובדומיה שמעבר לזעקה

כמו בעל כדחה הרתה

הארץ בעויתות צער

עוד אמהות ועוד ילדים

כנקיפת הדקות בשעון המפעל.

ואנקה הרוח לאורך הקנים מסביב

מנגנת רקויאם אחרון.

אחרון.

דניאל פאר היה מסורק ורחוץ ויפה כרגיל, השורות הכתובות בדפוס של מהדורת "מבט" היו מונחות לפניו והשעון הראה "חמישה לתשע". הוא קרא שוב ושוב את הכתוב וניסה להסביר לעצמו, שהוא רק קריין טלויזיה, וזה לא מענינו מה שכתוב שם אבל המילים האחרונות שבסוף המהדורה היו יותר מידי ארוניות, הדברים נכתבו כמו ע"י מחזאי סרקסטי ודניאל פשוט לא יכול לעמוד בכך. הוא הביין שעליו להקריא שמות המישה חללי צה"ל נוספים שנהרגו בטיהור שדרות "מזרעת" בבירות ע"י המורא-ביטון אויבי ישראל האכזריים, וכי מה זה עוד חמישה חללים לעומת הרשימות האינוסופיות שהקריא כאן בזמן המלחמה האמיתית באש"פ וצש"פ וסוריה ושאר החיות הדו רגליות שהתהלכו בשדרת "מזרעת" בלי לשים לב שהם מסכנים את שלום הגליל.

הכורסא הרכה דקרה לו בישבן ומנורות האולפו חיממו את טיפות הזיעה הקרה ששטפו את גופו כאשר נחלש אות הפתיחה למבט והוא החל להקריא את החדשות.

הידיעות הראשונות כאמור, לא הזיזו לו... כבר יומיים מתעסקים במדינה הזאת בטבח של כמה מאות פלסטינאים והיחידים שמסבירים זה קרייני הטלויזיה, כאילו הם היו שם... לכן באדישות שסיגל לעצמו מזה שנים עבר על פני הידיעות בדבר הגופות המרוטשות הנוספות שנמצאו בין ההריסות, משם עבר לכתבה של הכתב הצבאי המנסה לחקור את הפרשיה הבלשית המסתורית והנעלמה שהתרחשה בין יום חמישי לשבת מתחת לאף במחנה הפליטים בבירות... "כתבים מוסרים על למעלה מ-1000 גויות" אמר דניאל פאר והחליט לעצמו שכבר נמאס לו להגיד את המילים האילו, אך היטב ידע שהמשפט העיקרי עדיין לפניו והוא שמר על קור רוח.

שמיר הכריז כי יד ישראל לא היתה במעל והכריז על ישוב חדש בצפון השומרון, פליטים ליד שכס זרקו אבנים ואמרו שהם בטוחים שהשוחטים היו ישראלים... הם לא היו בטוחים אם הללו היו יהודים כהלכה או לא אך בטוח שהיו אלה חיילי צה"ל מתופשים...

הידיעות חלפו מהר הרבה דניאל ותוך כדי כתבה על דעת הקהל בארה"ב, אירופה, שרגיל היתה מזועזעת נזכר שכבר מזמן לא הזכיר את שמונת החטופים והשבויים הנמקים בכלא הסורי אי שם ולרגע פחד ששכחו מהם,

.../...

הוא גם לא זכר מתי אמר מישהוא שלא יכנסו לבירות ואם אמר, מתי יצאו, אבל סימן יד של עוזר הבמאי החזיר אותו לחדשות היום והוא החל קורא את הפתקים שהוכנסו לו לפני רגע כשהוא נאנח... נשיא המדינה דורש ועדת חקירה ומודעי חושב שזה מבקר המדינה....

המתח בקרבו עולהככל שהוא קרב לידיעה ממנה פחד כל הזמן אך הוא ממשיך בקול שקט כשהכורסא מתחתתיו כבר רטובה מזעה ומשני מחזורי שתן שפלט תוך כדי העברת הידיעה על פיזור הפגנת שלום עכשיו בגז מדמיע ואלות, את התמונות לא הראו למזלו... שלוויזיה במעגל סגור הוא מפטיר לעצמו, משדרת רדיו מצולם ואת התמונות אפשר לראות בירדן או אם אתה נוסע לחו"ל לקראת הסוף הוא מוסיף כמה תמונות של צמיגים בוערים ויריות חיילי צה"ל במחנה הפליטים ליד שכט, שנועדו להחזיר את החיים למסלולם התקיין (תקיין כלומר: יורים ב"אוויר").

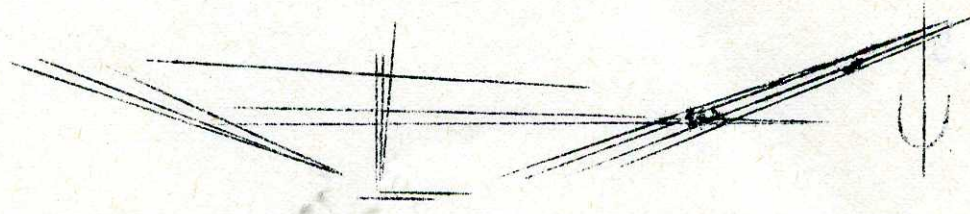
התחזית הופיעה על המרקע לא לפני כתבה נוספת על חיילי מלואים אי שם שהחלו סופרים את המאה (יום) הראשון שלהם השנה במדי צבא ישראל. גם סיום התחזית החל ליבו דופק בחוזקה הוא ידע שהרגע הגיע, הוא רצה שיפנו את המצלמה לשרית אבל לא, הוא רצה להחליף למשקפי שמש, הוא רצה לאבד את הדף אך הבמאי והצלמים והנתכים היו סביבו ולחצו הם רצו לגמור וללכת והוא היה מוכרח לקרא את משפט הסיום הנוראי הזה... תוך שהוא נוטף זעה ולחץ הדם שלו מגיע ל-200 פלט למיקרופון בחצי חיוך מאולץ: "שנה טובה לכולכם מירושלים".

איתי (הצלם)

שיר סתיו   זוהר דבולט

רוח קרירה היתה העצים היו ערומים
היתה רוח קרירה וסוף הכיף העלים נשרו, היתה שלכת.
כאילו באמצע החורף   ואפור ועצוב היתה שירה
כאילו באמצע הקיץ   גדולה של עלים,
כל הדברים היו ביחד.   זו היתה עונת הסתיו -
מתוך עבודה בנושא הסתיו בכיתה.   השלכת והתחלת החורף.

עכשיו אני מחרגש ממש. הלב דופק מהר, והמחשבות עוברות בראש מהר עוד יותר.

יושב על הספינה המיטלטלת, קשורה למצוף בנמל צידון קורא את הספר "פאפא ינארוס" של ניקוס קאזאנצאטי. הגעתי לעמ' 98, לקטע בו מספר ניקוליוס ביומנו (7 במרס) על פגישה מרגשת עם מורד צעיר שנפצע במהלך התגוששות קשה בניהול, בה ניסה כל אחד מהם, בידיה ובשיניו להרוג את השני.

ברגע האחרון ממש לפני שהצליח המורד להרוג את ניקוליוס, פגו ואסוס, ידידו של ניקוליוס במורד ופצעו בגבו. ניקוליוס והמורד השבוי מוצאים את עצמם יושבים ומדברים. שואלים איש אתרעהו "למה רצית להרוג אותי? למה אתה שונא אותי?" ומגלים שאין תשובה, וגם אין שנאה. יש רק התנהגות שהיא תגובה של מלחמה, שהיא מילוי פקודות, שהיא הגנה עצמית, שהיא גם, לפעמים, לצלם. ולהרוג למען רעיון נשגב, למען הדבר החשוב והנכון ביותר.

והמלחמה נמשכת, מלחמת האזרחים ביוון בין המורדים הקומוניסטים לבין כוחות הממשלה. מלחמה עקובה מדם ונוראית, בה נהרסים כפרים שלווים, בה נהרגים ילדים נשים וזקנים בלי סוף.

הבחור הצעיר כותב ביומנו, לאהובתו מריו. וכל שהוא רוצה, כל שמענין אותו, כל שחשוב לו - זו היא. להפגש איתה לגעת בה, להיות אשה.

ובתוך כל הסערה הזו, אני שומע את החדשות של 12.00, יום שני, 13 בספטמבר. בחדשות מסופר על הפרות הפסקת האש בלבנון, על הפצצת האויבים הסורים ובאויבים הפלסטינאים המזוינים ע"י מטוסיו. מדווחים על הערכה שנהרגו ב- 30 סורים ומחבלים, ואני בליבי שמח על ההצלחה הזו, שואל את עצמי אם לא נפגעו אזרחים, תושבים לא מזוינים. ואז מדווחים על בלת ספר לנזירות שנפגע במהלך ההפצצה, וזה נורא לשמוע. כואב (קצת, כי התרגלתי בעצם) ומקומם.

בהשפעת הקטע, אותו אני קורא אגב האזנה סלקטיבית לחדשות (מה כבר יכול להיות חדש אחרי החדשות של 11.00 ומבזקי הידיעות של השעה האחרונה) הנני שואל עצמי, מה ההבדל בין החייל הסורי לבין הנזירה? אני מעריך שההבדל המהותי נראה לעין קיים בין איברי המין שלהם ואולי בצורת הלבוש שלהם.

.../...

מלבד זאת לשניהם איברים דומים, לשניהם לב ומוח, שניהם אוהבים את המשפחה שלהם והבית שלהם ושניהם רוצים לחיות.

ואני, עיוור שכמוני, שמח על מותו של האחד ומצטער על מותה של האחרת. ואני מצטער וכואב עוד יותר על חיילי ישראל שאיני מכיר (בדיוק כמו שאיני מכיר אותם) שנהרג.

כמה תשובות יש לכל אחד מכם, קוראים חכמים שכמוכם על ההבדל בין מלחמת האזרחים הנוראית והאווילית שהתחוללה ביוון לפני פחות מ-40 שנה לבין מלחמת "שלום הגליל" שהתחוללה לפני כשלושה חדשים (אגב, לא הסתיימה בינתיים...)

כמה שאתם כבר משתוקקים לפגוש את הכותב הצעיר והתמים ולהסביר לו את הצדק של הצד שלנו ואת הטעות, הרוע, העוול ששיכים לצד השני, לאויבינו הנה כמה מכם כבר מתכננים מאמר תשובה, תגובה הולמת למכתבי.

הכל בסדר, חברים. אני מכיר את הכל בעפ'פ. בד"כ, אם הייתי נפגש במישהו שהיה אומר את שאני כתבתי עכשיו - היו לי תשובות מהירות ומתאימות עבורו. גם בעתיד יהיו לי בלי שתשיפו לי ותלמדוני עוד.

פשוט צרוף מקרים נדיר של געגועים הכיתה לדברים פשוטים כמו בית, ארוחת בקר, משפחה, ושדיים של בחורה יחד עם הספר הזה, יחד עם החדשות ויחד עם "מה אני עושה פה, לכל הרוחות, על ספינת תוחתים מול צידון ההרוסה והרגועה".

צרוף מקרים שגרם למחשבות להתרוצץ מהר ותזק בראש, וללב לדפוק מהר ותזק בחזה, ולדחף לכתב, לשתף אותכם.

~~אבישי~~

אליגוריה לרונן ורנן

דעיכתה של השמש הקונבינציונלית
בפאתי אדום הקדמונית
העירה את נבכי נשמת
בקרניה הטיסטמיות.

חוץ מזה, פאס את המלח הגרוס
במלחיה הלבנה שעל השולחן הישר
מים המלח המחוק שבערבות הפמפוס.

בשעת הפלורניזציה בהר הלוקלי
הבטתי נוכחי והובהרה לי
מהות הכנסיה הקונסטטיוציונית בקלן.

קשה באימונים קל-בקרוב

הבסיס הוא ביתך שמור עליך

בעת חזרתי מהועידה הרג'ינלית
הגעתי לקונקלוזיה ואמרתי לעצמי:
"איך כמורך - ג' רחה" ומשכתי בחוטמי.

המסך עולה, המסך יורד, אספסוף סגור
תם ונשלם הפרולוג האך לא המונולוג.

מערכה ב'

מקסיקו טיטי, בשלהי 48

תובה

עוגה

ערוגה!

שוטטתי ביערות העב, בנתיבי חיי
ועלעלתי בדפי זהב,
פחאם נגלה המשפט:

"קומו תועי מדבר" (ספר דברים, פרשת "שלח לחמך" פרק כ"ז, פסוק 14)
שורה - או שניה, או שלישית - אם אני לא טועה.)

.../...

(המשך "אליגוריה לרונון ורודו")

ולא ידעתי אנא פנו פני,
דרכי הצטלבו
התחבטתי:

איני, מיני, מאיני, מו... .

ולפתע נזכרתי באימרתו של המשורר הדגול

קלמן ירדני, ממקימי המושבה ואביו של

חבר קופת חולים, צביקה המכונה דרבי: "191? 194"

נסוגתי לאחור והחלפתי מהטנית...

בדואב ליבי, ליבי, ווינטרוב!!

בתודות נרגשות, קולקטיביות, רקטומאקטיביות, דו סטריות

הדרוסטטיות ומזילות דמעה,

שלכם בכלבול

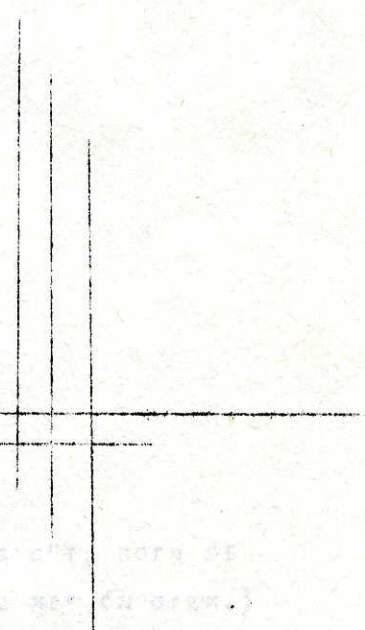
צוות הבלבול

נ.ב. ?????? !!!!!!! ..... !!!, ,, ,, ,, "!!!!!!!!!!!!" נא להוסיף לפי הצורך.

הביאו לדפוס מנכ"ל נפשם הנסתרות
גרשוניזם, מיכיציה, שרהאיזם, רפיווציה
ועמליום.

שתק ונהג בפקודה על אף כורחו - מרכז הענף -
רוי הצור.

אתה מבין, אתה מבין
תודה רבה!!!!

דורי שלום (שלום - מילה יפה - נכון?)

עוד שלב במסלול המחוכנן כל כך של בני המשק - חוץ לארץ, כמה
זוה נשמע מסתורי וקורץ, כמה שזה בעצם לז. חו"ל - עוד מקום שבו אנשים
מנסיים לחיות את חיייהם בצורה הטובה והנאות ביותר.
הכל בטח עובר לך מהר מהר וגדול, קבוצניק שיוצא לנכר ואנחנו
כאן במשק באותו הסטול של החיים, של יום רוזף יום שמפריד בניהם
לילה עם שינה או משלוחים או בדידות או מחשבות או ג'ניס וסוזאנה....

.....-"יום שישי, את באה לפאב?"

-"בסדר, למה לא?"

השתיים יוצאות את הדרך, שתי מתנדבות אנגליות, האחת גבוהה עם שער
שחור השניה בלונדינית, נמוכה יותר ומלאה משהו...
בפתח הפאב נשמעת מוזיקה, השתיים יורדות פנימה, האוויר רווי באדי
אלכהול ובעשן סיגריות, חם, מוזיקה רועמת שבכלל לא מאפשרת סיכוי
לשיחה, (אבל מי בא לפאב לשוחח? באמת!) וגברים, ... גברים סמוקי עיניים
(דורי, מה זה סמוקי עיניים?) גברים גבריים, שחומים מרשימים..."איזה
יופני" ממלמלת לעצמה בעלת השיער השחור, תופסת מקום ישיבה באחת
הפינות, חברתה מתישבת לידה.

הנערות סורקות בעניין רב את הנעשה בפאב.

עניהן צדות במבטן שני בחורים, בעלי עיניים בועלות, תפורת צבאית
קצרה, פנים שזופנת, גוף בנוי טוב, שרירי... קשוחים..."איזה יופני"....
...כוס קפה... אקשן... כוס קפה... אקשן...

נו וזהו.

דורי, למה לא גמרת לנו את הספור על ג'ניס וסוזאנה? סדרת אותנו,
אתה יודע באיזה מתח החזקת אותנו? ובמקום זאת כתבת לנו על ה"סטייל
בכל טוטה".

בחייאת דורי, מה רע בסטייל של כל טוטה?

אני הכנתי - עיתון לצעירים (צעירים בגוף, בנפש, ברוח, בגיל, בראש)
זכותו של כל אחד להתבטא בו, כל אחד לפי רצונו, כוחו, רמתו ויכולתו.

.../...

(המשך "מכתב לדורי")

כל מי שבא לו לצעוק, ללחש, לומר, להשיף, להרתיע, להזהיר, להתנגד, לבכות, ללחץ, לצחוק, (לפגוע - לא) להתפלש, להתפלסף, לבקר, להנעים, ולהכאיב - זכותו.

אתה רוצה שירדו מ"הסטייל התרבותי"?

אך כמה זמן עוד נוכל לקרא על "זונות", "נאדות רקובים", "מסריחים", "זיונים", "דפיקה", "בני משק", "ג'ורג'י", "מקסי", "דני נמלי" (משעמם, משעמם, עוד פעם אותה הבדיחה?)

אתה מבין, יש שכוחבים מה שמרגישים, אפילו אם אחרים לא יקלטו ויש שכוחכים בשביל החבר'ה כי בלעדם הם פשוט אבודים.

דורי, האם תהיה אבוד בחו"ל, לא יהיו החבר'ה ולא תצטרך לשחק את ה-"בן משק" המצ'ואיסט, הקשוח, המעמיד פנים, הציני, הכהה, הפוגע ולא פגיע, שמדבר על עקיצה ודקירה.

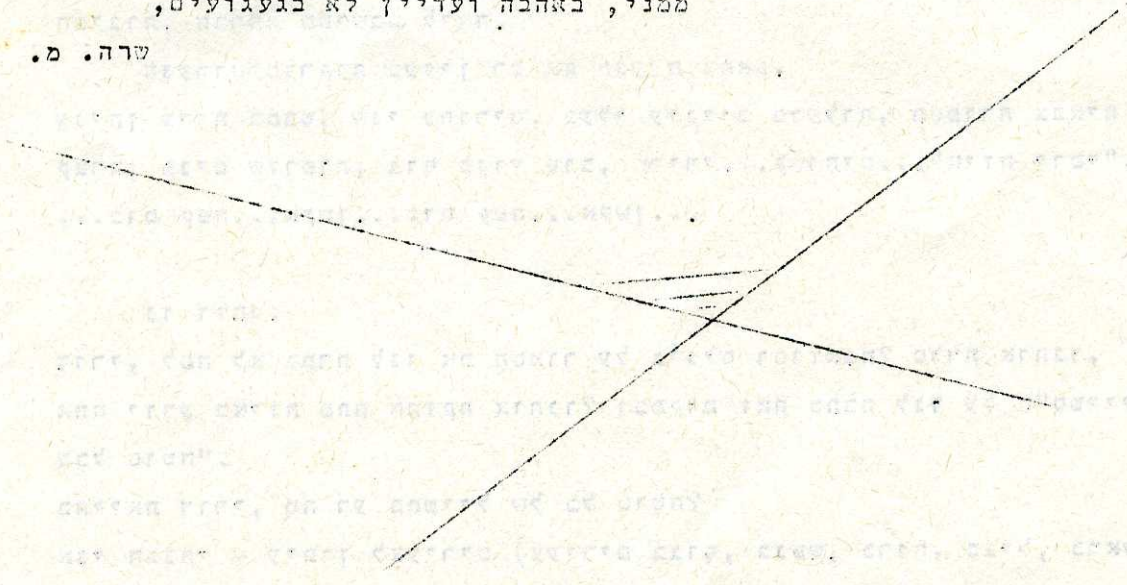
תוכל להרגיש ולהתרגש ולבכות ולהיות היסטרי, שקט ומכונס בעצמך.

תהיה אתה עצמך, דורי הישראלי (כזה תהיה נבדל כל הזמן מהאחרים במיוחד בתקופה זו) בלי שום תדמית או דעות קדומות.

תהיה חופשי... חופשי... חופשי....

ממני, באהבה ועדיין לא כגעגועים,

שרה. מ.

סיפור שכבר שמעתם - סיפור שעוד תשמעו

חנוך התגיס לפני שנה לצבא. ליחידת הצנחנים. מאז היה נער קטן שמע סיפורי גבורה על יחידה מובחרת זן וחלם שיום אחד גם הוא, ישרת בה.

הוא הצליח. שנה שלמה של קריעת תחת, מסעות ניווטים, גאווה והמון סיפוק.

כשהייתי מדבר איתו בסופי שבוע, היה אומר לי: "עוד חצי שנה חבר, עוד חצי שנה חבר, ואני גומר את המסלול. אני כבר רוצה להסתכל אחורה ולומר לעצמי, "הנה חנוך עשית זאת. דבר מכובד, דבר שלא כל אחד עושה." ראיתי ברק בעיניו הכחולות שלו. ומן מבט חודר לעבר נקודה דימיונית בחלל. לאחר מכן היה ממשיך "לא רוצה קורס קצינים, שלוש שנים מספיק לי אבל את השנה וחצי הנוספות אתן את כל מה שיש לי, אלמד חיילים אחרים להיות בני אדם טובים אלמד אותם להפעיל את הראש. גם כשר ועצמאות כמו שלימדו אותי..."

פרצה מלחמה, לא ראיתי את חנוך חדש. היום בערב נכנס לבית שלי לשתות קפה, דוקא נראה טוב: ג'ינס חדש, חולצה לבנה, אפילו קצת שזוף. מה העניינים?

הבחור נאנח ובקול שקט עונה: "אני לא מבין חבר, אני לא מבין הרבה דברים. פוליטיקאים ובנרלים שולחים אותנו לעשות להם את המלחמות האישיות שלהם, אל תשאל שאלות אמרו לי, כשגמר את העבודה - תשאל, עכשיו לבצע! זהו זה חבר, לא רוצה לגמור מסלול!"

באותו רגע, כשלקח לעצמו את הדקה מחשבה האופיינית שלו, הבחנתי בעיניו שלו, העיניים שמסתכלות לעבר נקודה דימיונית בחלל, בעיניים האלו כבר לא היה ברק...

חנוך המשיך: "אתה מבין חבר? אני ראיתי את המוות, אנשים שהפסיקו לנשום. אנשים שלא יצחקו יותר. העמדתי מול זה את הכומתה האדומה, את עשרים שנות חינוך שקבלתי, את החברה, את פיתוח האישיות שלי, הם כולם קטנים חבר, קטנים מאד. אני הולך הביתה - לישון."

אורן.

"לא הבחנו בפלנגרס בגלל החשך"
הרמטכ"ל

ליחידת האבטחה הממלכתית

דרושים סנאי חשול

- לעבודה מעניינת, מנומנת ורבת אתגר באיזן ובחיל
כישורים נדרשים:
- * גילאי 28-21.
  - * השכלה תיכונית מלאה כולל תעודת בגרות
  - * מסיימי שירות צבאי מלא ביחידות קרביות (לוחמים לאחר מסלול פיקודי מלא)
  - * כושר גופני מעולה, פרופיל 82 לפחות וראיה תקינה.
  - * גובה 1.73 ומעלה.

להקמת יחידת פנסים מיוחדת למלחמה
בחשך...

ליחידות צה"ל בלבנון
סופקו "סוכות לנצח"

ולפלטת ינאים סופקו:

רמונים בסכה

לרגל מאה שנה לראש פינה

הגיגות הרוק הגדול

קלמן ירדני מארח את
להקת

נותרו מקומות לחג הסוכות אידת ארץ ישראל היפה נוף מדהיב, מזון מבריא, מחיר סביר

בבתי ההבראה

02-539291	ארזה
051-23741	אשקלון
067-30834	רומנה
067-30012	בחמדון
04-924111-2-3	עלי
065-72530	כפר-החורש
053-34293	בית-יערי
053-31444	בית-ניסן

הזמנת מקומות ישירות בטלפון בבתי ההבראה
או במוקדי ההזמנות
בתל-אביב 03-227155, 03-224156
ובחיפה 04-664241

מברק

מנחם, ידידך בשיר מחכה לך!

מהנעשה בוועדות

- * ועדת כלבים: הועדה מבקשת ממו. הכלבי להמשיך את התוכנית בכתובה על כלבים ולהכניס את הביקורת הספרותית הממוסדת לכרזה...
נ.כ. המינוי שלך לכל סוסה בוטל!
"גרושים מאוחרים" טוב מאוחר מאף פעם לא.
- * ועדת תרבות: לרגל החגים והמצב, מועדון הזמר מבקש לשלוח את אהוד המאירי "הזמר מנצחת" לקורס מוזיקליים...

חשבון נפש תשמ"ג: 11430!